

Dorpsbosjes

Heel even kreeg ik het idee, dat onze wethouder laarzen van een dorpsgenoot had geleend. Want de witte 'zuivellaarzen' kwamen mij wel heel erg bekend voor. Laarzen waren beslist nodig, want door het regenachtige weer van de afgelopen weken, was het in het Hantumberbos vrij zompig geworden. En als onze gemeentelijke voorman met modderige schoenen thuis zou komen, mocht hij er vast en zeker niet meer in van zijn wettelijke echtgenote...

Dat noemen ze nou een bos! Ondergetekende is geboren en getogen in Gaasterland, maar als ik daar aan de oorspronkelijke bewoners meld, dat we dit Hantumer perceeltje een bos noemen, dan rollebollen ze over de grond van het lachen. Een bos? Kom zeg, dat zijn bij ons gemeenteperkjes. En dan ook nog superklein!

Maar goed, onze gelaarsde wethouder van milieu was voor dag en dauw naar Hantum getogen om het startsein te geven voor het projekt Dorpsbosjes in Dongeradeel. Vele notabelen waren aanwezig. (Waaronder dus ondergetekende...) Na enige bemoedigende woorden, die nog net werden geregistreerd door de radioman van Omrop Fryslân, togen de vrijwilligers aan het werk.

De boswachter had handzagen meegenomen en daarmee mochten onze dorpsgenoten de bomen die geroid moesten worden, omver helpen. Even is wel leuk, maar na een aantal stammen wel erg vermoeiend. Logisch, in deze moderne gemotoriseerde tijd is het ook wel een beetje vooroorlogs om bomen met de hand om te zagen. En weldra schoten de helpende dorpsgenoten naar huis om de kettingzaag uit het schuurtje te halen. Dit tot tegenzin van de boswachter, want dit was toch niet de bedoeling en het was ook niet ARBO goedgekeurd en volgens NEN-norm 3345a geheel niet verantwoord. Maar hou als eenling maar eens een paar volwassen kettingzagen tegen! Dus weldra klonk er uit het 'Hantumberbos' het hoge gezoem van de moderne zaag. Wat er daar zich afgespeeld heeft, moet toch wel een ware nachtmerrie zijn geweest! Tenminste als we de redacteur van de Leeuwarder Courant mochten geloven. Taferelen als in een horrorfilm, levensgevaarlijke handelingen, ambulances die af en aan reden, de krant sprak schande van zoveel burgerlijke ongehoorzaamheid. Bij navraag bleek dat de fantasie van de redacteur wat op hol was geslagen, want volgens de voorzitter van het dorpsbelang viel het reuze mee. "En als ik dat geweten had, dat hij zo'n verslag zou maken, had ik hem geen kopje koffie aangeboden in het dorps huis," sprak te voorzitter teleurgesteld, die er ook nog over nadacht om zijn abonnement op de LC op te zeggen.

Tussen de middag was het verslag van Omrop Fryslân op de 88.6 te beluisteren. Zoals verwacht viel ik daar middenin, want de radioman was die ochtend veel te laat en kon nog net de laatste woorden van de wethouder opnemen. Dus niet eens de helft van diens inleiding werd op de radio uitgezonden. De luisteraars zullen wel gedacht hebben: zo'n wethouder moeten wij ook in onze gemeente hebben, deze is tenminste kort van stof. Naast de laatste zinnen van de wethouder, werden er ook interviews met vrijwilligers uitgezonden. Nadat eerst de natuurmensen hun zegje hadden gedaan, kwamen de boomzagers aan het woord. En dan blijkt ook weer het verschil van inzicht! De boswachter en de afgevaardigden van de natuurinstanties hadden een vrij 'groen' verhaal over vogels

die terugkeren bij een andere begroeiing. De meest exotische vogels zouden terugkomen na deze ingrijpende snoeibeurt. De boswachter was al geheel lyrisch over uiterst zeldzame bosfluiters, die na deze kapbeurt het Hantumberbos vast uit zouden kiezen voor hun zomeravondzang. Maar toen een dorpsgenoot zijn verhaal deed voor de microfoon, had deze het over de hinderlijke schaduw van die lange bomen. "Jo sjogge hast neat, as jo simmerdeis yn'e tún sitte... dat fuort dy boel!" Hoezo, zeldzame bosfluiters, die bomen zijn gewoon een sta in de weg! Tsja, dat heb je met Friezen van de klei, die vinden dat bomen hier niet thuis horen, laat staan zeldzame vogelsoorten...

Een aantal dagen later mochten de schoolkinderen de kaalslag aanvullen met lage begroeiing. Massaal stortte de schooljeugd zich in de 'Boomplantdag'. Zo'n 40 kinderen van de hoogste groepen verleenden hun medewerking aan deze happening. Ook nu weer stond het geheel onder leiding van de boswachter, die op de zaterdag ervoor toezag op het rooien.

Maar onze boswachter had zich niet zo goed voorbereid, want om een uur of negen stapte de goede man het lokaal van een bekende onderwijzer binnen, met de mededeling dat ze schoppen te weinig hadden. Er zouden 40 kinderen komen en ze hadden maar voor 20 kinderen aan graafmateriaal. "Miskien kinne der in pear bern nei hûs om in skeppe?", vroeg hij vertwijfeld. Nou, zeg dat maar tegen een klas vol belhamels. Natuurlijk, zij gaan even naar huis om een schop. "Ik wenje yn Hantumhuzen, en ik helje wol even twa skeppen, master!" Ziet u dat voor zich? Met twee schoppen onder de arm op het kleine fietsje (met oranje vlaggetje) over de Bangawei op weg naar het Hantumberbos? Dat is vragen om moeilijkheden. Eén grote giertank, nou ja, vult u maar in. De enthousiaste boswachter werd met zachte drang het lokaal uitgewerkt, met de mededeling dat het wel geregeld zou worden. Alleen de Hantumer kinderen mochten naar huis om één schop. Dan blijkt ook weer de perfecte staat van onderhoud... Een van de kinderen kwam met een schop aanzetten, die zo goed als doormidden lag. En hij vroeg zich ook nog af waarom hij geen gat in de grond kon krijgen!

Na een uurtje flink doorwerken, waren er zo'n 100 boompjes geplant. En ja hoor, onze wethouder kwam ook weer om de hoek kijken. Natuurlijk werden de kinderen hartelijk bedankt, en als blijk van waardering ontvingen de kinderen allemaal een vaantje en een sinaasappel, het leek wel kerstfeest in het Hantumberbos!

Afgelopen zaterdag hoorde ik weer de kettingzagen zoemen. Een grote angst maakte zich van mij meester. Die zagers zijn (volgens de krant) zo verschrikkelijk wild! Alle jonge aanplant zou vast platgetrapt worden! Al het werk zou voor niets zijn geweest! Maar gelukkig, bij navraag bleek dat ze uiterst voorzichtig te werk waren gegaan. Alle jonge lootjes stonden nog fier overeind! Maar een aantal bomen aan de rand niet meer. "Ach", zei een vrijwilliger, "de parse wie thúsbleaun, dat de boswachter wie der net, en ek de wethâlder hie no wat oars te dwaan. Dat wy wiene no sels baas. Dan kinne wy ússels wol rêde. It gie sa moai as wat! Suver rêstich, al dy drokte..."

Piebe Priezel